

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 35, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1804](#) 17-11-2020

Heeft verdachte opzet gehad op het (door zijn mededaders) toegepaste geweld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1809](#) 17-11-2020

Betekening dagvaarding in hoger beroep na afloop terechtzitting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1800](#) 17-11-2020

Kan vordering benadeelde partij in hoger beroep worden toegewezen tot hoger bedrag dan in hoger beroep is gevorderd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1803](#) 17-11-2020

Nietigheid onderzoek ter terechtzitting en uitspraak, nu de oordelende rechter het proces-verbaal niet heeft vastgesteld en ondertekend?

Annotatie

[Aanhoudingsverzoek in verband met strafmaatverweer. Commentaar bij Hoge Raad 10 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1763.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Poging woninginbraak met geweld Hoofddorp. Commentaar bij Hoge Raad 17 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1804.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Rijden zonder rijbewijs. Commentaar bij Hoge Raad 17 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1803.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

**Aanhoudingsverzoek in verband met strafmaatverweer.
Commentaar bij Hoge Raad 10 november 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1763.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie overtreding van het bepaalde in artikel 2.7 lid 2 APV Amsterdam 2008 is bewezen verklaard, over over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 16 januari 2020 houdt in dat de verdachte daar niet is verschenen. Het houdt verder in dat de raadsman mededeelt dat hij een aanhoudingsverzoek doet in verband met het aanwezigheidsrecht van zijn cliënt.

‘Ik heb hem vorige week gesproken en hij weet van de zitting. Hij zei dat hij zou komen. In eerste aanleg is verstek verleend, waardoor hij nog geen verklaring heeft kunnen afleggen. Hij is in hoger beroep gegaan om dat alsnog te kunnen doen. Aanhouding van de zaak is dus in zijn belang. Mijn cliënt wordt al 15 jaar door mijn kantoor bijgestaan en op belangrijke momenten als deze is hij een betrouwbare persoon. Normaal komt hij altijd. Op 20 juni 2019 is hij ook verschenen. Ik kon hem niet te pakken krijgen, ook niet via zijn zus. In eerste aanleg is een hechtenis van vier weken opgelegd. Hij loopt daarmee het risico dat de IND kan besluiten zijn verblijfsvergunning in te trekken. De laatste keer is dat afgewend, maar bij een substantiële straf kan dat wel gebeuren. Des te meer is het belangrijk dat hij ter terechtzitting zijn verhaal kan doen. Mijn cliënt wil in ieder geval een straftoemittingsverweer houden. De vorige twee keren is de zaak aangehouden en dat was niet aan de verdediging te wijten: eerst was het appelschriftuur verdwenen en daarna was de getuige verhinderd. Ik wil de getuige nu wel horen, aangezien hij aanwezig is. Dan is de schade van de aanhouding beperkt.’

De raadsheer deelt als beslissing van het hof mede dat het aanhoudingsverzoek wordt afgewezen en deelt mede:

‘De oproeping voor deze zitting is in persoon betekend. De verdachte weet van de zitting en het komt voor het eigen risico van de verdachte dat geen contact mogelijk is met zijn

raadsman. Het belang van een voortvarende rechtspleging prevaleert boven het belang van verdachte bij aanhouding van behandeling van zaak, temeer nu de zaak al twee keer eerder aangehouden is geweest en de verbalisant als getuige ter zitting is verschenen.'

De Hoge Raad overweegt dat een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting op de terechtzitting kan worden gedaan door de verdachte of zijn raadsman die daartoe door de verdachte op grond van artikel 279 Sv is gemachtigd. Ook de raadsman die niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging van de verdachte die op de terechtzitting niet is verschenen, kan daar een verzoek doen tot aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting voor zover dat verzoek wordt gedaan met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of ten behoeve van het alsnog verkrijgen van de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging. Overeenkomstig artikel 329 en 330 Sv wordt beslist op het verzoek nadat het openbaar ministerie daaromtrent is gehoord. De verdachte of zijn raadsman moet concreet de omstandigheid aanvoeren die aan het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ten grondslag ligt. Indien zo'n omstandigheid niet wordt aangevoerd, mag de rechter het verzoek om die reden afwijzen. In de regel mag van de verdachte of diens raadsman worden gevergd dat hij ter staving van het verzoek (alsnog) de gegevens verstrekt die de rechter met het oog op de te nemen beslissing noodzakelijk acht. Als de rechter de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet zonder meer aannemelijk acht, kan hij gevolgen verbinden aan de omstandigheid dat het verzoek onvoldoende door bewijsstukken is gestaafd en/of aan zijn verlangen tot aanvulling niet (genoegzaam) is voldaan.

Voor het oordeel dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is, volstaat echter niet steeds de vaststelling dat die omstandigheid onvoldoende is onderbouwd. Het is immers mede afhankelijk van de aard van de aangevoerde reden – in het bijzonder of het gaat om een omstandigheid die zich onverwacht aandient, bijvoorbeeld in verband met ziekte van de verdachte – of, alvorens wordt beslist op het verzoek, gelegenheid dient te worden geboden het verzoek van een nadere toelichting te voorzien en/of op een later moment (alsnog) bewijsstukken over te leggen. Opmerking verdient echter dat de rechter het bieden van die gelegenheid en het nemen van een beslissing over de aannemelijkheid van de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, achterwege kan laten op grond van zijn oordeel dat wat is aangevoerd – ware het juist – in de hierna weer te geven afweging van belangen niet tot toewijzing van het verzoek leidt.

Nadat in voorkomende gevallen gelegenheid is geboden voor een nadere toelichting of het overleggen van bewijsstukken, kan de rechter het verzoek reeds – dat wil zeggen: zonder tot die afweging van belangen over te gaan – afwijzen op de grond dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is. Wanneer zich niet het geval voordoet

dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is geoordeeld, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid op de terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde gronden moeten worden betrokken, dient de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk te geven in de motivering van zijn beslissing (vgl. ECLI:NL:HR:2019:1737).

De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat ‘het belang van een voortvarende rechtspleging prevaleert boven het belang van verdachte bij aanhouding van behandeling van zaak’, gelet op wat door de raadsman met betrekking tot het voeren van een straftoemittingsverweer door de verdachte aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet toereikend is gemotiveerd.

ANNOTATIE

**Poging woninginbraak met geweld Hoofddorp.
Commentaar bij Hoge Raad 17 november 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1804.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie medeplegen poging tot diefstal, gevolgd door geweld tegen personen, gepleegd met het oogmerk om bij betrapping op heterdaad de vlucht mogelijk te maken is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het opzet van de verdachte op het bij de poging tot diefstal toegepaste geweld.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat de raadvrouw betoogd heeft dat de verdachte moet worden vrijgesproken. Zij heeft daartoe, kort samengevat, aangevoerd dat (a) de verdachte onvoldoende past in het door de aangever opgegeven signalement van de daders, (b) direct bewijs voor de aanwezigheid van de verdachte in de woning van de aangever ontbreekt en dat (c) verzuimd is DNA-onderzoek te doen aan de stok waarmee de aangever een van de daders op het hoofd zegt te hebben geslagen. Daarnaast heeft zij gewezen op de verklaring die de verdachte heeft afgelegd over zijn aanwezigheid elders en over de wondjes op zijn hoofd. Die verklaring luidt, kort gezegd, dat de verdachte na een bezoek aan de McDonalds en na een busrit op zoek was naar de woning van zijn vriendin met wie hij heimelijk een relatie had, terwijl de wondjes op zijn hoofd verband houden met een haartransplantatie die de verdachte in Istanbul heeft ondergaan. Bij gebreke van een letselverklaring die antwoord kon geven op de vraag of het hoofdletsel past bij een slag met een stok dan wel bij geïrriteerde haarimplantaten, en zonder nader onderzoek naar de bedoelde vriendin, kan deze verklaring niet als onaannemelijk terzijde worden geschoven en is de alternatieve lezing van de verdachte heel wel mogelijk, aldus de raadvrouw.

Het hof stelt op grond van de gebezigde bewijsmiddelen vast dat de verdachte de pleger van de poging tot woninginbraak is geweest die door de aangever op zijn hoofd is geslagen. Dit leidt het hof met name af uit de plaats waar en de omstandigheden waaronder de verdachte is aangehouden en uit de geconstateerde verwonding en zwelling op zijn hoofd. Dat de verdachte in de avond van 23 januari 2016 samen met onder anderen medeverdachte op pad is

geweest, leidt het hof af uit de track-and-tracegegevens van de door laatstgenoemde bestuurde Toyota. Het in de fouillering van de verdachte aangetroffen visitekaartje van het autoverhuurbedrijf waar de medeverdachte de door hem die avond bestuurde Toyota heeft gehuurd, vormt een extra aanwijzing voor de nauwe banden tussen de verdachte en de medeverdachte. Voor de vaststelling dat de medeverdachte is opgetreden als chauffeur naar en van de plaats van het misdrijf acht het hof in het bijzonder redengevend de grote mate waarin de plaats, het tijdstip en de signaleringen van daders van de poging tot woninginbraak aansluiten op de track-and-tracegegevens van de door de medeverdachte bestuurde auto en de waarnemingen betreffende de personen die bij hem in de auto zijn gestapt zeer kort na de inbraakpoging.

Anders dan de raadvrouw acht het hof de door de verdachte gegeven alternatieve lezing niet 'heel wel mogelijk', laat staan aannemelijk. Wat betreft de verklaring over een bezoek aan een vriendin, is de verklaring van de verdachte reeds volstrekt ongeloofwaardig waar hij heeft verklaard een jaar een relatie met haar te onderhouden, zonder haar achternaam te kunnen noemen. Ook op de vraag naar haar precieze adres moest hij het antwoord schuldig blijven. Daar komt bij dat de omstandigheden waaronder de verdachte is aangetroffen – met bevuilde schoenen en broek, bezweet en met een penetrante zweetlucht (in wording) – heel goed passen bij kort daaraan voorafgaand vluchten en zich in het gemeentelijk groen schuilhouden voor de politie, en veel minder goed passen bij een voorgenomen bezoek aan een heimelijke liefde. Ook de verklaring over hoofdwondjes als gevolg van een in Istanbul ondergane haartransplantatie ontbeert elke geloofwaardigheid. De verdachte heeft geen enkel gegeven aangeleverd aan de hand waarvan deze verklaring (waaronder het hebben ondergaan van de gestelde behandeling) geverifieerd zou kunnen worden. Daar komt bij dat de verdachte kort na zijn aanhouding heeft verklaard dat hij de haartransplantatie twee jaar geleden heeft ondergaan en later in zijn verhoor door de politie op de vraag hoe lang het geleden was heeft geantwoord 'Zwijgrecht. Het was een jaar geleden. Nee zes maanden terug. Nee twee maanden terug. Zwijgrecht op alles.' De alternatieve lezing verwijst het hof daarom naar het rijk der fabelen; een letselverklaring over de hoofdwondjes heeft het hof daarbij niet nodig. Verder geldt dat het signalement van de verdachte in voldoende mate overeenkomt met het signalement dat de aangever van de dader(s) heeft gegeven. DNA-onderzoek aan de stok van de aangever acht het hof niet nodig, nog los van de vraag of dat nuttig zou kunnen zijn nu de geslagene een capuchon droeg.

Voorts overweegt het hof dat het tegen de aangever toegepaste geweld ook aan de verdachte moet worden toegerekend. In het door de verdachte tezamen met zijn mededaders uitgevoerde plan om in de avonduren rond tien uur met behulp van een koevoet en een ijzeren staaf in te breken in een woning waarin op dat moment niemand thuis is, ligt –

behoudens aanwijzingen voor het tegendeel, die in dit geval ontbreken – besloten dat in het geenszins onwaarschijnlijke geval dat een bewoner tijdens de inbraak thuiskomt, tegen hem of haar enig geweld gebruikt zal worden om te ontkomen, zoals een duw en/of een enkele klap, al dan niet met behulp van die voornoemde inbrekerswerktuigen. De verdachte heeft de aanmerkelijke kans hierop bewust aanvaard door zijn betrokkenheid als medepleger bij de uitvoering van dit plan. Het hof heeft hierbij in zijn overwegingen betrokken dat het een feit van algemene bekendheid is dat het geconfronteerd worden met een inbraak in de eigen woning hevige emoties kan oproepen, waarvan boosheid er één is. Mede tegen die achtergrond is het volstrekt onrealistisch om te denken dat de bewoner de door hem overlopen inbrekers zonder meer (of anders gezegd: zonder slag of stoot) zal laten vertrekken, zodat – tenzij hierover vooraf door de medeplegende inbrekers andersluidende afspraken zijn gemaakt, waarvan hier niet is gebleken – het tegen een dergelijke bewoner gepleegd beperkt geweld om de vlucht mogelijk te maken, als onderdeel van het plan moet worden gezien.

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat het plan van de verdachten was om in de avonduren rond tien uur met behulp van een koevoet en een ijzeren staaf in te breken in een woning, waarin op dat moment niemand thuis was. Het hof heeft niet onbegrijpelijk geoordeeld dat in dit plan – bij gebreke van aanwijzingen van het tegendeel – besloten lag dat in het geenszins onwaarschijnlijke geval dat een bewoner tijdens de inbraak zou thuiskomen, tegen hem of haar enig beperkt geweld zou worden gebruikt om te ontkomen, zoals een duw en/of een enkele klap, al dan niet met behulp van die inbrekerswerktuigen. De Hoge Raad oordeelt dat het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte de aanmerkelijke kans heeft aanvaard op het gebruik van het bewezen verklaarde geweld – bestaande uit het met kracht tegen een deur duwen van het slachtoffer en het met de ijzeren staaf tegen diens voorhoofd slaan als gevolg waarvan deze een behoorlijke bult op zijn hoofd opliep, waaruit bloed kwam, en een bonkende pijn ontstond – omdat het plegen van dit geweld onderdeel was van het door de verdachte met zijn mededaders uitgevoerde plan, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd is.

ANNOTATIE

Rijden zonder rijbewijs. Commentaar bij Hoge Raad 17 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1803.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie rijden zonder rijbewijs is bewezen verklaard, onder meer dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 26 juli 2019 niet overeenkomstig artikel 327 Sv is vastgesteld en ondertekend.

De Hoge Raad overweegt dat zich bij de gezonden stukken bevinden:

- (i) een proces-verbaal van de terechtzitting van het hof (enkelvoudige kamer) van 26 juli 2019, bladzijden 1 en 2, en
- (ii) een aantekening mondeling arrest als bedoeld in artikel 425 lid 3 Sv, bladzijden 3-5.

De Hoge Raad begrijpt dat de stukken tezamen vormen het proces-verbaal van de terechtzitting waarin het mondeling arrest is aangetekend, als bedoeld in artikel 425 lid 3 Sv. Deze aantekening mondeling arrest is aan het slot voorzien van twee handtekeningen en houdt onder meer in: ‘Dit proces-verbaal is bij ontstentenis van de voorzitter door de griffier vastgesteld en ondertekend en voor gezien mede ondertekend door de afdelingsvoorzitter.’

De Hoge Raad haalt artikel 327 Sv, dat op grond van artikel 415 lid 1 Sv ook in hoger beroep van toepassing is, aan en overweegt dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 26 juli 2019 niet door de rechter die over de zaak heeft geoordeeld vastgesteld en ondertekend is overeenkomstig artikel 327 Sv. Aan dat verzuim doet niet af dat dit proces-verbaal wel is vastgesteld en ondertekend door de griffier. Op grond van de tweede volzin van artikel 327 Sv kan vaststelling en ondertekening van het proces-verbaal door de rechter die over de zaak heeft geoordeeld, immers niet worden gemist. De Hoge Raad oordeelt dat de enkele onderaan het proces-verbaal vermelde grond dat sprake is van ‘ontstentenis van de voorzitter’ – hetgeen kennelijk aanleiding heeft gegeven voor het ‘voor gezien’ ondertekenen door de afdelingsvoorzitter – niet een zodanig bijzondere omstandigheid vormt dat het aan het bedoelde verzuim te verbinden gevolg van nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting

en de naar aanleiding daarvan gegeven eindspraak achterwege kan blijven. De Hoge Raad oordeelt dat de klacht slaagt.

RECHTSPRAAK

Nietigheid onderzoek ter terechtzitting en uitspraak, nu de oordelende rechter het proces-verbaal niet heeft vastgesteld en ondertekend?

Nietigheid onderzoek ter terechtzitting en uitspraak, nu de oordelende rechter het proces-verbaal niet heeft vastgesteld en ondertekend?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 26 juli 2019 niet overeenkomstig artikel 327 Sv is vastgesteld en ondertekend.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 26 juli 2019 is niet door de rechter die over de zaak heeft geoordeeld vastgesteld en ondertekend overeenkomstig artikel 327 Sv. Aan dat verzuim doet niet af dat dit proces-verbaal wel is vastgesteld en ondertekend door de griffier. Op grond van de tweede volzin van artikel 327 Sv kan vaststelling en ondertekening van het proces-verbaal door de rechter die over de zaak heeft geoordeeld, immers niet worden gemist.

De enkele onderaan het proces-verbaal vermelde grond dat sprake is van ‘ontstentenis van de voorzitter’ – hetgeen kennelijk aanleiding heeft gegeven voor het ‘voor gezien’ ondertekenen door de afdelingsvoorzitter – vormt niet een zodanig bijzondere omstandigheid dat het aan het hiervoor bedoelde verzuim te verbinden gevolg van nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en de naar aanleiding daarvan gegeven einduitspraak achterwege kan blijven.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1803

Zaaknummer: 19/03584

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 327 Sv

RECHTSPRAAK

Kan vordering benadeelde partij in hoger beroep worden toegewezen tot hoger bedrag dan in hoger beroep is gevorderd?

Kan vordering benadeelde partij in hoger beroep worden toegewezen tot hoger bedrag dan in hoger beroep is gevorderd?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof een hoger bedrag aan schadevergoeding heeft toegewezen dan door de benadeelde partij in hoger beroep is gevorderd.

Het hof heeft aan de benadeelde partij een bedrag aan schadevergoeding toegewezen van € 4.000, waarvan € 3.800 voor materiële schade en € 200 voor immateriële schade, en heeft de vordering van de benadeelde partij tot schadevergoeding voor het overige afgewezen. Gelet op de mededelingen van de benadeelde partij ter terechtzitting in hoger beroep moet het er echter voor worden gehouden dat de benadeelde partij afstand heeft gedaan van haar vordering op de verdachte voor zover deze vordering het bedrag dat in eerste aanleg is toegewezen oversteeg. Daarmee resteerde in hoger beroep als vordering van de benadeelde partij alleen het in eerste aanleg toegewezen bedrag van € 3.758. Het cassatiemiddel klaagt daarom terecht dat het hof € 242 meer heeft toegewezen dan voor toewijzing vatbaar was.

Het hof heeft daarnaast een schadevergoedingsmaatregel opgelegd met een betalingsverplichting van € 4.000. Nu uit het voorgaande blijkt dat het cassatiemiddel terecht klaagt over de materiële grond waarop het hof de verschuldigdheid van dit in de schadevergoedingsmaatregel begrepen schadebedrag heeft aangenomen voor zover het de resterende vordering van de benadeelde partij overschreed, had het hof dit bedrag eveneens moeten beperken tot € 3.758 (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901, r.o. 2.3.3).

De Hoge Raad kan de zaak zelf afdoen.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij

gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het bedrag waarvoor de vordering van de benadeelde partij is toegewezen alsmede het bedrag van de schadevergoedingsmaatregel en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het bedrag waarvoor de vordering van de benadeelde partij is toegewezen in die zin dat dit € 3.758 bedraagt, vermindert het bedrag van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de benadeelde partij in die zin dat dit € 3.758 bedraagt en bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling voor de duur van 47 dagen kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1800

Zaaknummer: 19/03687

Rechters: V. van den Brink, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: G.J.P.M. Mooren

Wetsartikelen: 51f Sv

RECHTSPRAAK

Betekening dagvaarding in hoger beroep na afloop terechtzitting.

Betekening dagvaarding in hoger beroep na afloop terechtzitting.

Het cassatiemiddel klaagt in de kern over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt).

In de uitspraak van het hof, die bij verstek is geweest, ligt het oordeel besloten dat de verdachte behoorlijk is gedagvaard. De inhoud van de stukken die voor de beoordeling van het middel van belang zijn, is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6 tot en met 8. Uit deze stukken kan worden afgeleid dat de dagvaarding in hoger beroep pas is betekend – via uitreiking aan de griffier – op een tijdstip gelegen na het tijdstip waartegen de verdachte was gedagvaard. Gelet daarop is het oordeel van het hof dat de verdachte rechtsgeldig is gedagvaard voor de terechtzitting in hoger beroep onjuist.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en verklaart de betekening van de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1809

Zaaknummer: 19/03015

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 36e Sv

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte opzet gehad op het (door zijn mededaders) toegepaste geweld?

Heeft verdachte opzet gehad op het (door zijn mededaders) toegepaste geweld?

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het opzet van de verdachte op het bij de poging tot diefstal toegepaste geweld.

Het hof heeft vastgesteld dat het plan van de verdachten was om in de avonduren rond tien uur met behulp van een koevoet en een ijzeren staaf in te breken in een woning, waarin op dat moment niemand thuis was. Het hof heeft niet onbegrijpelijk geoordeeld dat in dit plan – bij gebreke van aanwijzingen van het tegendeel – besloten lag dat in het geenszins onwaarschijnlijke geval dat een bewoner tijdens de inbraak zou thuiskomen, tegen hem of haar enig beperkt geweld zou worden gebruikt om te ontkomen, zoals een duw en/of een enkele klap, al dan niet met behulp van die inbrekerswerktuigen.

Het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte de aanmerkelijke kans heeft aanvaard op het gebruik van het bewezen verklaarde geweld – bestaande uit het met kracht tegen een deur duwen van [slachtoffer] en het met de ijzeren staaf tegen diens voorhoofd slaan als gevolg waarvan deze een behoorlijke bult op zijn hoofd opliep, waaruit bloed kwam, en een bonkende pijn ontstond – omdat het plegen van dit geweld onderdeel was van het door de verdachte met zijn mededaders uitgevoerde plan, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Vervangende hechtenis/gijzeling

Het cassatiemiddel klaagt dat de vervangende hechtenis bij de opgelegde schadevergoedingsmaatregel dient te worden vervangen door gijzeling.

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Redelijke termijn

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van vijftien maanden.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast, vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze veertien maanden beloopt, bepaalt dat ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1804

Zaaknummer: 19/02033

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.E.M. Röttgering en M. Kuijper

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 312 Sr